

Arrest

nr. 161 192 van 2 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 Derde en vierde verzoeker, als wettelijke vertegenwoordigers van hun
 minderjarige kinderen
 X
 X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, derde en vierde verzoeker, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X en X, op 13 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. Op 14 juli 2014 werd deze beslissing ter kennis gebracht aan verzoekers.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Armeense nationaliteit te zijn. Eerste verzoeker verklaart geboren te zijn te M.op [...1958]. Tweede verzoekster verklaart geboren te zijn in A. op [... 1960].

Eerste en tweede verzoeker hebben op 28 april 2009 een asielaanvraag ingediend; zij verklaarden dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 22 december 2009 heeft de meerderjarige zoon SS die samen met zijn dochter L. het Rijk is binnengekomen, een asielaanvraag ingediend.

Op 30 april 2010 hebben eerste verzoeker en zijn familieleden een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 16 juli 2010 werd de aanvraag van 30 april 2010 ontvankelijk verklaard en betrokkenen werden in het bezit gesteld van een AI.

Op 16 september 2010 heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) t.a.v. eerste verzoeker en zijn familieleden een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen hebben zij beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arresten nrs. 54 953, 54 954 en 54 955 van 27 januari 2011 werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan betrokkenen geweigerd.

Op 29 april 2011 heeft mevr. A. M. (vierde verzoekster) zich samen met haar dochter E. aangemeld bij de gemeente; zij was in het bezit van een toeristenvisum type C, afgegeven door de Italiaanse autoriteiten.

Op 26 juli 2011 heeft de arts-adviseur een medisch advies verschaft inzake de medische problemen die werden ingeroepen voor verzoeker. De gemachtigde nam op 19 augustus 2011 een ongegrondheidsbeslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 30 april 2010. Verzoekers dienden een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest nr. 76 362 van 29 februari 2012 werd het beroep verworpen.

Bij schrijven van 1 februari 2012 hebben de derde en vierde verzoeker een nieuwe aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 10 mei 2012.

Op 13 maart 2012 hebben eerste verzoeker en zijn familieleden een nieuwe aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde verklaarde deze aanvraag op 10 mei 2012 onontvankelijk. Tegen deze beslissing hebben verzoekster en haar familieleden een beroep ingediend bij de Raad. Bij arrest nr. 103 598 van 28 mei 2013 verwierp de Raad dit beroep.

Op 29 augustus 2012 hebben derde en vierde verzoeker opnieuw een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 18 september 2012 hebben verzoeker en zijn familieleden wederom een nieuwe aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 9 oktober 2012 heeft de gemachtigde de aanvraag van 29 augustus 2012 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing hebben verzoekers een beroep ingediend bij de Raad. Bij arrest nr. 103 596 van 28 mei 2013 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de onontvankelijkheidsbeslissing vernietigd.

Op 12 oktober 2012 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de vierde verzoekster. Tegen deze beslissing heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad, dat verworpen werd bij arrest nr. 103 597 van 28 mei 2013.

De arts-adviseur heeft op 26 oktober 2012 een medisch advies uitgebracht volgend op de aanvraag van 18 september 2012. Op 5 november 2012 heeft de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing hebben eerste en tweede verzoeker een beroep ingediend bij de Raad. Bij arrest nr. 100 433 van 3 april 2013 stelde de Raad de afstand van geding vast omdat de bestreden beslissing werd ingetrokken.

Op 13 december 2012 nam de gemachtigde een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker t.a.v. eerste en tweede verzoeker (bijlagen 13*quinquies*). Eerste en tweede verzoeker hebben tegen deze beslissingen een beroep ingediend, dat verworpen werd bij arresten nrs. 130 621 en 130 620 van 30 september 2014.

Op 17 december 2012 hebben derde en vierde verzoeker opnieuw een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Door de arts-adviseur werd op 1 februari 2013 een medisch advies verschaft.

Op 4 februari 2013 heeft de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Tevens nam de gemachtigde op dezelfde dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod in hoofde van derde en vierde verzoeker. Deze beslissingen werden op 18 februari 2013 betekend aan betrokkenen, doch op 3 april 2013 ingetrokken. Derhalve werd het beroep, ingediend door derde verzoeker, verworpen bij arrest nr. 105 710 van 24 juni 2013.

Bij arrest nr. 111 334 van 4 oktober 2013 heeft de Raad het beroep verworpen, dat werd ingediend door vierde verzoekster en dat gericht was tegen de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 4 februari 2013.

Op 28 januari 2013 trok de gemachtigde de onontvankelijkheidsbeslissing van 5 november 2012 (aanvraag 18 september 2012) in.

De arts-adviseur heeft op 20 februari 2013 een nieuw medisch advies uitgebracht.

Op 22 februari 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk. Tegen deze beslissing dienden verzoeker en zijn partner een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 106 196 van 1 juli 2013 heeft de Raad de onontvankelijkheidsbeslissing van 22 februari 2013 vernietigd.

Op 22 februari 2013 nam de gemachtigde t.a.v. eerste en tweede verzoeker tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*). Het beroep dat eerste en tweede verzoeker tegen de bijlagen 13*sexies* hebben ingediend, werd verworpen bij arresten nrs. 108 446 en 108 447 van 22 augustus 2013.

Op 22 februari 2013 nam de gemachtigde t.a.v. vierde verzoekster eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing die vervangen werd door de beslissing van 6 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing van 6 maart 2013 diende zij een beroep in bij de Raad.

Op 13 mei 2013 hebben eerste verzoeker en zijn familieleden opnieuw een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 2 juli 2013 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk.

Op 2 juli 2013 nam de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, t.a.v. eerste en tweede verzoeker. Tegen deze beslissingen hebben betrokkenen een beroep ingediend bij de Raad.

Op 23 augustus 2013 trok de gemachtigde de onontvankelijkheidsbeslissing van 2 juli 2013 evenals de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum in.

Bijgevolg werd het annulatieberoep gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing 9*ter* van 2 juli 2013 verworpen bij arrest nr. 127 656 van 31 juli 2014. Het beroep van eerste en tweede verzoeker gericht

tegen het bevel om het grondgebied te verlaten werd bijgevolg ook verworpen bij arresten nr. 123 009 en 123 008 van 24 april 2014.

Op 2 juli 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte aan vierde verzoekster van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing heeft zij een beroep ingediend, dat verworpen werd bij arrest nr. 123 006 van 24 april 2014.

Op 4 juli 2013 hebben verzoekers wederom een nieuwe aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 9 juli 2013 heeft de gemachtigde een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker t.a.v. derde verzoeker.

Op 10 juli 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag die door derde en vierde verzoeker ingediend werd op 29 augustus 2012.

Op 12 augustus 2013 heeft de gemachtigde een beslissing genomen tot onontvankelijkheid van de aanvraag die verzoekers hebben ingediend op 4 juli 2013.

Op 26 augustus 2013 verleende de arts-adviseur een medisch advies inzake de medische problemen ingeroepen in de aanvraag van 18 september 2012. Op 27 augustus 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend op 18 september 2012. Tegen deze beslissing hebben zij een beroep ingediend bij de Raad.

Bij arrest nr. 123 010 van 24 april 2014 werd de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van 27 augustus 2013 vernietigd.

Op 19 september 2013 nam de gemachtigde een nieuwe beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag ingediend op 13 mei 2013. Tegen deze beslissing hebben betrokkenen een beroep en vordering tot schorsing ingediend bij de Raad, die beiden verworpen heeft bij arrest nr. 123 012 van 24 april 2014.

Tevens werd t.a.v. eerste verzoeker een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing heeft betrokkene een beroep ingediend, dat verworpen werd bij arrest nr. 123 011 van 24 april 2014.

Ook t.a.v. vierde verzoekster werd een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten, die werd aangevochten voor de Raad. Bij arrest nr. 123 007 van 24 april 2014 heeft de Raad het beroep verworpen.

Op 13 november 2013 hebben verzoekers andermaal een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend.

Op 10 maart 2014 werd deze aanvraag door de gemachtigde onontvankelijk verklaard, maar op 16 mei 2014 trok de gemachtigde deze onontvankelijkheidsbeslissing in.

Op 15 april 2014 hebben verzoekers wederom een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend.

Het beroep dat verzoekers hebben ingediend tegen de beslissing van 10 maart 2014, werd verworpen bij arrest nr. 129 068 van 10 september 2014.

Op 6 juni 2014 verleende de arts-adviseur een medisch advies inzake de medische problemen die in de hangende aanvragen werden ingeroepen door tweede verzoekster.

Op 27 juni 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvragen om machtiging tot verblijf, ingediend op 18 september 2012, 13 november 2013 en 15 april 2014, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18/9/2012, 13/11/2013 en 15.04.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Wat betreft S. M.:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 6/6/2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3

Wat betreft S. L.:

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Inderdaad maakt betrokkene in haar aanvraag 9ter dd. 15/4/2014 een medisch getuigschrift over gedateerd op 16.1.2014. Dit medisch getuigschrift is echter niet opgesteld conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007; bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift. De aanvraag werd ingediend op 15.4.2014, dus na de invoegingstreding op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art.9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de initiële aanvraag werd overgemaakt (Arrest 70 753 RW dd. 28.11.2011 en Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Op 12 augustus 2014 hebben verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend, waarin medische problemen voor tweede verzoekster werden ingeroepen.

Op 7 oktober 2014 heeft de arts-adviseur een medisch advies verleend.

Op 21 oktober 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk.

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan belang voor wat betreft derde en vierde verzoeker die in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun drie minderjarige kinderen optreden. Verweerder stelt dat deze

verzoekers geen persoonlijke medische elementen hebben aangevoerd in de aanvraag en zodoende niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vallen, en dat zij tevens geen persoonlijk en rechtstreeks belang bij de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing aantonen.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekers een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan hen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen terecht dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van toepassing is op *“de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)”*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het kader van de aanvragen van 18 september 2012, 13 november 2013 en 15 april 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel medische elementen werden ingeroepen met betrekking tot eerste verzoeker en tweede verzoekster, hetgeen ook niet betwist wordt. Zodoende stelt verweerder terecht dat derde verzoeker en vierde verzoekster op zich niet vallen onder het toepassingsgebied van voormeld artikel 9ter.

Dienvolgens rijst de vraag naar het persoonlijk en rechtstreeks belang van derde verzoeker en vierde verzoekster. Opdat deze een persoonlijk belang bij het beroep zouden kunnen doen gelden, is onder meer vereist dat de vernietiging van de bestreden beslissing hen persoonlijk een voordeel kan verschaffen (cf. RvS 26 maart 2009, nr. 191.934).

Ter terechtzitting van 5 november 2015 wijzen verzoekers aangaande de opgeworpen exceptie van verweerder op het feit dat het dossier werd behandeld voor iedereen en dat derde verzoeker en vierde verzoekster instaan voor de mantelzorg van hun (schoon)ouders. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de familieleden in kwestie niet meer zouden samenwonen en inderdaad blijkt dat er sprake is van mantelzorg door de familie uit tal van medische attesten.

Tevens dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet alleen op eerste verzoeker en tweede verzoekster, maar uitdrukkelijk ook op de andere verzoekers betrekking heeft en dat deze beslissing uitdrukkelijk ook aan hen ter kennis werd gebracht. De bestreden beslissing werd immers door de vier meerderjarige verzoekers ondertekend.

In deze specifieke omstandigheden kan verweerder niet voorhouden dat niet alle verzoekers een belang hebben bij een vernietiging van een beslissing die op alle verzoekers betrekking heeft.

Zodoende dient *in casu* te worden aanvaard dat derde verzoeker en vierde verzoekster wel degelijk een persoonlijk belang hebben bij hun beroep, ondanks het feit dat zij zelf geen medische aandoening hebben ingeroepen.

De exceptie van verweerder kan niet worden bijgetreden. Het beroep ingesteld door derde verzoeker en vierde verzoekster is ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren onder meer een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht. Ze stippen vooreerst aan dat het standaard medisch getuigschrift van 15 september 2013 dat werd voorgelegd in het licht van de aanvraag van 18 september 2012 reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een onontvankelijkheidsbeslissing van de gemachtigde van 22 februari 2013. Hij vervolgt dat deze laatstgenoemde beslissing tot een vernietiging heeft geleid door de Raad bij arrest nr. 106 196 van 1 juli 2013 (verzoekers vermelden soms verkeerdelijk nr. 106 193). Verzoekers onderstrepen de volgens hen zware ziekte van eerste verzoeker door te wijzen op de hospitalisatie en/of opnames in de kliniek, hetgeen zou blijken uit diverse medische documenten, zoals diverse standaard medische getuigschriften. Ze citeren eveneens uit een attest van de behandelende psychiater Dr. D. van 11 juli 2013 dat stelt: *“L'Etat mental de Mr. S.M. nécessiterait un placement en home pour personnes*

déteriorées mentalement (démence probable?)” Ze menen dat geenszins rekening wordt gehouden met deze ernst en met de onmogelijkheid van terugkeer naar Armenië gezien dit land aan de oorsprong ligt van het trauma van verzoeker zoals zou blijken uit de veelvuldige psychiatrische, medische en psychologische ingediende verslagen. Vervolgens menen verzoekers dat de motivering faalt nu er voor elk standaard medisch getuigschrift, volgend op de aanvragen van 18 september 2012, 13 november 2013 en 15 april 2014, geen weerlegging is waarom en in wat het advies van de ambtenaar-geneesheer die op papier werkt, verschilt van dat van de behandelende artsen die de verzoeker behandelen en regelmatig opvolgen. Noch de bestreden beslissing, noch de ambtenaar-geneesheer zouden preciseren waarom zij een beslissing nemen die diametraal ingaat tegen de standpunten en de therapie van de psychiater en de huisarts van eerste verzoeker. Verzoekers menen dat de bestreden beslissing wat betreft de aandoening van eerste verzoeker zeer vaag is, evenals het advies van de ambtenaar-geneesheer in tegenstelling tot de standaard medische getuigschriften van de behandelende artsen. Verzoekers citeren uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 juni 2014 onder meer: *“De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door overtuigende onderzoeken of gestoffeerde medisch-psychiatrische verslagen.”* Vervolgens stippen verzoekers aan dat in het laatste standaard medisch getuigschrift van 16 januari 2014 van Dr. D. onder ‘diagnose’ eveneens sprake was van een *“problématique dorsolombaire”*. Deze rugproblematiek was volgens verzoekers een nieuw element. Tot slot herhalen verzoekers dat bij de eventuele terugkeer verzoekers traumatiserende herinneringen aan de oorlog van 1995 een supplementaire weerslag op zijn gezondheid zouden veroorzaken, wat hem fataal zou kunnen zijn. Dit element zou door de ambtenaar-geneesheer niet bestudeerd zijn.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vooreerst vast dat in het standaard medisch getuigschrift van 16 januari 2014 van specialist E. D. inderdaad verwezen wordt naar een *“problématique dorsolombaire ++”* die geenszins wordt aangehaald door de ambtenaar-geneesheer. In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoekers hiermee de inhoud van het medisch advies van 6 juni 2014 niet kunnen weerleggen, nu zij niet aantonen dat de loutere vermelding van *“problématique dorsolombaire”* een risico in de zin van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet kan weerhouden. De Raad kan enkel vaststellen dat de ambtenaar-geneesheer omtrent deze diagnose die inderdaad een nieuw element betreft in het standaard medisch getuigschrift van 16 januari 2014, niet heeft gemotiveerd. Het is niet aan verzoekers maar aan de ambtenaar-geneesheer om te onderzoeken of deze aandoening een aandoening kan uitmaken in de zin van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

De Raad stelt vooreerst vast dat in de thans bestreden beslissing, wat betreft de heer S.M, de drie aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen van 18 september 2012, 13 november 2013 en 15 april 2014 tegelijk (deels opnieuw) onontvankelijk worden verklaard nu volgens de ambtenaar-geneesheer de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het standaard medisch getuigschrift van 15 september 2012 maakte zoals verzoekers terecht opmerken, reeds het voorwerp uit van een medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 februari 2013 en van 26 augustus 2013. De daaropvolgende beslissingen van de gemachtigde van respectievelijk 22 februari 2013 en 27 augustus 2013 werden vernietigd door de Raad bij arresten 106 196 en 123 010. Waar verweerder in de nota met opmerkingen geheel terecht opmerkt dat de gemachtigde er volgend op vernietigingen door de Raad uiteraard toe gehouden is een nieuwe beslissing te nemen, blijkt weliswaar wel dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 6 juni 2014 nauwelijks verschilt van het advies van 26 augustus 2013 dat aanleiding gaf tot de beslissing van 27 augustus 2013, die werd vernietigd.

Waar verzoekers de ernst van de aandoening van eerste verzoeker onderstrepen, stelt de Raad vast dat de behandelende psychiater het in diens standaard medische getuigschriften van 12 september 2013 en 16 januari 2014 heeft over een *"syndrome posttraumatique de gravité sévère sur séquelles de trauma de guerre en 1995 et 2002 – et menaces persistantes les années suivantes. Graves désordres cognitifs, confusions mentales, agressivité, dépression, repli sur soi, apragmatisme, perte d'autonomie + troubles moteurs ++"* Eveneens blijkt volgens de voormelde standaard medische getuigschriften van de behandelende psychiater dat volgens deze eerste verzoeker nood heeft aan tal van medicijnen en aan psychiatrische en psychotherapeutische opvolging, naast de absolute noodzaak hem onder voogdij te plaatsen, naast de aanwezigheid van de familie. Betrokkene blijkt reeds het voorwerp te hebben uitgemaakt van een hospitalisatie, zoals blijkt uit het attest van 14 oktober 2011 van Dr. L. G. van de dienst neuro-psychiatrie die stelt dat eerste verzoeker werd opgenomen via de spoedgevallendienst omwille van depressieve klachten en hoofdpijn van 23 september 2011 tot en met 30 september 2011. Bij ontslag uit het ziekenhuis stelt specialist Dr. G. dat verdere behandeling bij een psychiater wordt geadviseerd. Naar deze opname wordt inderdaad ook in het standaard medisch getuigschrift van psychiater D. verwezen van 16 januari 2014. Zoals verzoekers in hun verzoekschrift ook aanhalen, meent de behandelende psychiater in zijn attest van 11 juli 2013 dat eerste verzoeker *"nécessiterait un placement en home pour personnes détériorées mentalement (démence probable?)"*. Ook de huisarts bevestigt dit alles en somt bijvoorbeeld in het standaard medisch getuigschrift van 14 augustus 2013 alle medicijnen op die noodzakelijk worden geacht. Ook op 14 januari 2014 bevestigt de huisarts dat eerste verzoeker tal van psychofarmaca moet nemen.

Wat betreft de terugkeer naar het herkomstland stellen de talrijk voorgelegde medische attesten eensluidend dat dit niet kan. Zo stelde de behandelende psychiater in het attest van 12 september 2013 *"retour au pays, en milieu traumatogène, entièrement préjudiciable à son état"*, in het attest van 16 januari 2014 stelt dezelfde psychiater *"intolérance aux voyages"*. Dit wordt wederom bevestigd door de huisarts die in zijn attest van 14 januari 2014 stelt dat eerste verzoeker niet in staat is zich over grotere afstanden te verplaatsen met om het even welk voertuig.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer leest de Raad, na opsomming van de data van de *supra* vermelde attesten onder meer dat *"de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene [...] trouwens nergens [wordt] bevestigd door overtuigende onderzoeken of gestoffeerde medisch-psychiatrische verslagen."* Of nog *"er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht"* en *"Er is trouwens geen enkele indicatie uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode"* en

“het blijft m.a.w. een veralgemeende veronderstelling die we niet kunnen weerhouden in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.” En tot slot “Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst.”

De Raad moet verzoekers volgen dat geen enkele verklaring voorligt waarom de ambtenaar-geneesheer een standpunt inneemt dat diametraal ingaat tegen de standpunten en de therapie van de psychiater en de huisarts van eerste verzoeker. Het is voor de Raad een volslagen raadsel hoe de ambtenaar-geneesheer op grond van de voorgelegde attesten meent dat er geen gestoffeerde medisch-psychiatrische verslagen voorliggen. De arts negeert de hospitalisatie op de spoeddienst die nochtans blijkt uit de attesten, evenals de talrijk herhaalde tegenaanwijzingen wat betreft reizen en terugkeer naar het herkomstland. De Raad volgt verweerder in de nota dan ook niet waar hij opmerkt dat het advies op afdoende wijze toelicht om welke reden geen risico in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

De Raad wijst erop dat de ambtenaar-geneesheer in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een beoordelingsvrijheid geniet, en dat het de ambtenaar-geneesheer die de gemachtigde adviseerde, als controlearts, uiteraard vrij staat om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de specialisten die door verzoekers werden gecontacteerd en die eerste verzoeker hebben onderzocht en omtrent hun conclusies uitvoerig attesteerden. Verweerder merkt terecht op in de nota met opmerkingen dat een verschil van mening geen grond is voor een vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Verweerder kan gevolgd worden waar hij in de nota stelt dat het hier evenwel een mogelijkheid betreft -en geen verplichting- voor de ambtenaar-geneesheer. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij van mening is dat hij ook zonder dergelijk eigen onderzoek of zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Hij kan er zich in dat geval evenwel niet mee vergenoegen een partiële lezing van de getuigschriften van psychiater D, specialist Dr. G. en Dr. D. door te voeren die essentiële elementen negeert, minstens geen steun vindt in de uitdrukkelijke bewoordingen ervan.

De Raad benadrukt dat hij zich in het kader van zijn wettigheidstoets niet in de plaats mag stellen van de administratie, noch de beoordeling van de arts-adviseur mag overdoen. Hij kan de beoordeling enkel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een kennelijk onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. Dit is *in casu* om de boven aangehaalde redenen het geval.

De Raad wijst hier eveneens op de rechtspraak van de Raad van State *“die stelt dat “de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer, [waarnaar verweerder in de nota verwijst], niet betekent dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”* Ook al is de ambtenaar-geneesheer als enige bevoegd voor de beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, toch *“[doet] deze beoordelingsvrijheid bij het geven van zijn advies geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals medische verslagen van geneesheren-specialisten waarin wordt gewezen op een ernstig risico bij een terugkeer naar omstandigheden die aan de basis van een trauma liggen, niet worden aanvaard”* (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

Om de bovenstaande redenen zijn de motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk, werden essentiële elementen uit het dossier miskend en zijn de motieven niet evenredig aan het gewicht van het genomen advies.

Nu is vastgesteld dat dit advies dat bindend is voor verweerder, met een motiveringsgebrek is behept, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing die steunt op een deductie van het advies van de ambtenaar-geneesheer eveneens met een motiveringsgebrek is behept.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt eveneens aangenomen.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de aangevochten beslissing. Bijgevolg is het niet vereist in te gaan op de middelen die verzoekers hebben ontwikkeld aangaande de aangehaalde medische elementen voor tweede verzoekster S.L, noch op het verweer dienaangaande opgesteld in de nota met opmerkingen.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben gegronde middelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt van 27 juni 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES